

REDAKTORA SLEJA

Februāris, pēdējais «kārtīgais» ziemas mēnesis. Sēžu mājās, uz galda dzeltenī krāsainā tējas krūzītē ar dzeltenoranžiem saulespuķu ziediem. Aiz loga spīd saule un ir zilumzilas debesis. Ai, kā gribētos iziet laukā, paskatīties, vai pavasaris vēl tālu! Bet saulītei ir «zobi», sals pagalam negrib atlaisties. Ja jāiet laukā, tad tikai ar mērķi — uz veikalu, pēc malkas, līdz pastkastītei... Ne runas par nesteidzīgu rīta pastaigu vai vakara zvaigžņu gaidīšanu, sēžot ārā uz soliņa.

Tomēr kā gribētos ticēt, ka tā saulīte aiz loga ir silta!

Arī mājās kaķim šitās «zobainās» saules padarīšana nav īsti skaidra, tāpēc viņš, lūdzošām acīm raugoties manī, prasās ārā.

— Labs ir, minkān, ej ārā, bet iegaumē, ka aste tev sals!

Kaķis pavērs manī savām zaļajām acīm, kā gribēdams teikt: eh, nu ko tu te stāsti, laid ātrāk ārā! Un kā zibenīga bulta prom viņš ir.

Tomēr plats ir mans smaidis, kad pēc trīs minūtēm kaķis jau tup uz palodzes un, mīnājoties no ķepas uz ķepu, rāda, ka grib atkal iekšā.

— Ielaid, pie visām pelēm, ārā ir auksts!!!

Nu kā nelaidīsi? Tomēr smieklīgākais ir tas, ka pēc maza brītiņa, degunu apsildījis, minka atkal prasās ārā.

Vērojot kaķa naivo cerību par siltāku laiku aiz loga pēc desmit minūšu sildīšanās, gribot negribot nākas sevi pieķert pie domas, ka nebūtu nemaz tik slikti, ja tā ziema «pielaistos». Apnikušas siltās bikses, lielie vilnas džemperī, zeķes un dūraiņi!

Tomēr cik nu ilgi, kad kaķis laimīgs pazudis slapji zaļganpelēkajā pavasara miglīnā peles ķert un atgriezies tikai vēlā pievakarē. Cik nu ilgi līdz pirmajiem sniegpulksteņiem pie mājas pakša un zīlīšu dullās «strīķēšanas» piemājas krūmiņos!

Vai tiešām aizgājusi «sirsnīdiena» tikai nejausi iegādājusies tieši februāra vidū, vai arī ar nolūku ielikta, lai kaut nedaudz sāktu iesildīt nosalušās sirdis?

Un tomēr — arī šajā stindzinošajā mēnesī ir jūtama rosība: nemiers puķu veikalos un sēklu paciņās, zaļa rosība sīpolokos un pavisam nošķīta rosība noplēšamā kalendāra lapiņās — plēšas arvien ātrāk!

Gribu arī no sirds pateikties par rosību mazsalacietu domās un vēlmēs, gribot līdzdarboties mūsu avīzītes tapšanai!

KULTŪRAS ZIŅAS

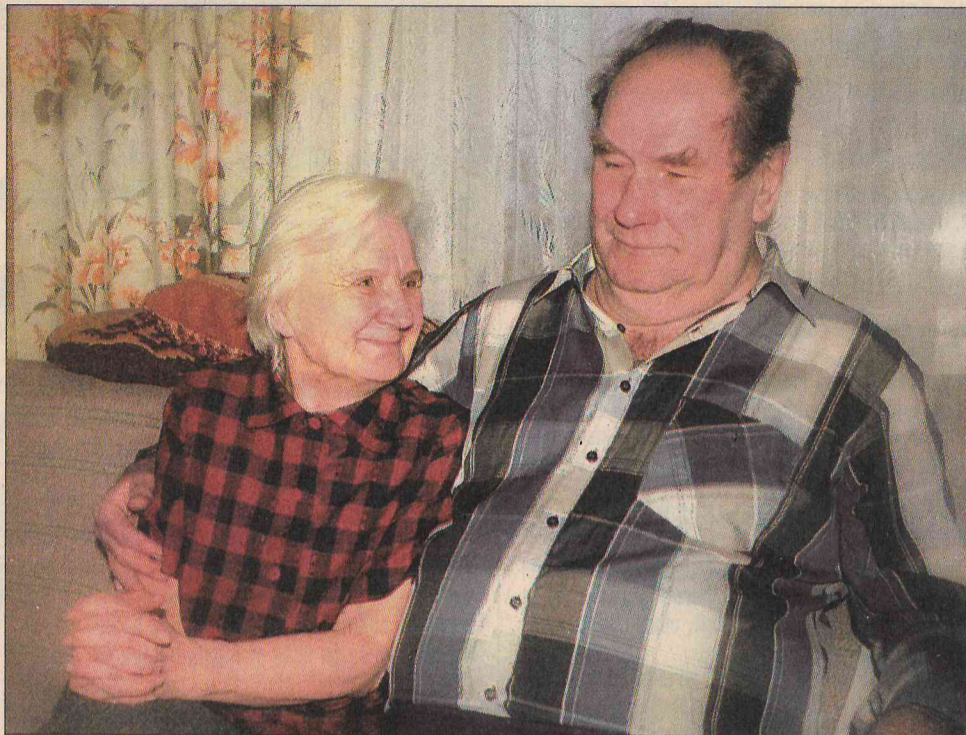
25. februārī plkst. 14.00 koncerts «Latviešu tango» ciklā ar Friča Bārdas dzeju. Koncertā piedalās Latvijas Radio koris, diriģents Sigvards Klava, ansamblis «Tango sin Quinto». Koncertu vada Uģis Brikmāns. Biļetes iepriekšpārdošanā kultūras centrā no 20. februāra.

2. martā plkst. 11.00 Valsts leļļu teātra izrāde «Jūties droši!». Biļetes iepriekšpārdošanā kultūras centrā. (Izrāde lielās bērnu slimošanas dēļ tika pārcelta.)

9. martā kultūras centrā viesosies «Latvijas Avīze» un žurnāls «Mājas Viesis».

18. martā plkst. 18.00 žetonvakars Mazsalacas vidusskolā.

Nešķirami jau pusgadsimtu

JĀNIS un RŪTA MISTRIS apprecējās tālajā 1956. gadā. Šoruden Jānim būs jauna rūpe - kā lai sadabū sievai zelta kāzu jubilejā tik daudz rožu?

Bija sestdiena, 13. datums, oktobris — velna ducis, kā pats Jānis Mistrs smeja, kad viņš apņēma savu Rūtu par sievu. Laulājās abi tepat Mazsalacā — gandrīz pāri ielai, izpildkomitejā, bet kāzas svinēja abu dzīvoklī, kurā pāris mitinās vēl šobaltdien.

Precoties abi bija samērā jauni — Rutai drīz pēc kāzām palika 20, bet Jānim bija 23.

Rūta: — Tad jau lielas izdarības nebija, mums pat gredzenu nav, jo tajā laikā gredzenus laulājoties pirkstā nelika. Piemēram, skolotājiem galīgi neatļāva gredzenus nēsāt skolā! Tas bija tāds laiks...

Tepat istabā arī kādi 25 cilvēki tā mierīgi pēc salaulāšanas pasēdējām, nosvinējām. Mūs arī mācītājs pēc tam salaulāja, jo mana māte to ļoti gribēja. Bet par to nedrīkstēja nemaz runāt. No mūsu kāzīniekiem tikai divi vēl dzīvi — Sviķu Pēteris ar Lieni.

Uz jautājumu, kā *saostījušies*, Rūta rāda uz Jāni un smeja: — Tas jau tas vainīgais ostītājs!

Rūta strādājusi saimniecības preču veikalā par pārdevēju, Jānis bijis šoferis, vedis precēs. Tā nu Rūta Jānim diktē «iekritusi acis».

— Es «Laņģi» dzīvoju, nu — cik ilgi viens pats dzīvosi? Kad atnācu pie sievas, man bija 17 krekli un visi melli!

Pēc kāzām abi jaunie apmetušies Rūtas vecākmātes dzīvoklī. Tur Rūta pavadījusi arī visu bērniņu kopš četrus mēnešu vecuma.

Pēc kāzām dzīve turpinājās ierastās sliedēs, Rutai strādājot veikalā, Jānim — par šoferi.

Saka, ar gadiem laulātie sākot viens otram līdzināties. Kā ir ar jums?

Es kaut kā to nejutu, saka Rūta, bet Jānis piebalsos, ka viņš pret sievu pirkstu nekad neesot pacēlis.

— Tā gan ir, — smaidot saka Rūta. — Savu reizi, protams, esam sastrīdējušies, bet jāsaka jau, ka strīdos dzimst patiesība.

— «Krievu» laikos kādreiz arī ierāvu ko stiprāku, nu tad tak vairāk nekā skaidrs, ka mammais būs sirdīgs... Bet tādu lielu strīdu mums nekad nav bijis, — apgalvo arī Jānis.

Par šoferi Jānis nostrādājis pāri par 50 gadu. Bijis jāstrādā daudz, pekstīniem nav atlicis laika — tālajos reisos izbraukāta visa Krievija, Maskava, Ļeņingrada, Kauņa...

— Dāmas jau tāpat redzēju, un dažas bija arī smukas, bet nu ko tad es... nebiju jau tik ilgi prom, lai bez sieviņas neiztiktu! — tā Jānis.

Bērņus kulbā un atvaļinājumā prom!

— Tajos laikos centāties ņemt atvaļinājumu reizē, un zini, mēs esam izbraukājuši puspasauli!

Eiropu jau, saprotams, ne, bet ļoti daudz pa Krieviju — Maskavā vien trīs vai četras reizes bijām, Ļeņingradā vien Jānis vienā gadā kādas astoņas reizes sabija. Arī tīgot braucām, bet pie reizes arī atvaļinājumā. Kad bērni paaugās, vienmēr viņus ņēmām līdzi. No sākuma braucām ar motociklu — kulbā iekšā, un — aiziet! Vēlāk, kad bija mašina, braucām ar to. Maskavā pilsētas parkā teltis nakšņojām...

Kad runa sāk grozīties ap bērniem, Jānis lepnīgi paziņo, ka viņš esot diktī bagāts: ne vien divi bērni viņam esot, bet arī četri mazbērni un viena mazmeita. Ar bērniem abi ļoti lepojas. Viņiem klājoties normāli — abiem esot darbs, arī mazbērniem ejot ļoti labi.

— Viņi ir piešāvušies pie šitā laikmeta: zināja, ka jāmācās.

Kā ar tradīcijām jūsu ģimenē?

— Visvairāk kopā sanākam Ļigovākarā. Tagad gan visiem savas ģimenes un mēs, vecie, esam tā kā palikuši vieni. Bet agrāk, kad bērni bija mazāki, tad gan svinējām — parasti kaut kur upmalā, kurinājām ugunsgrākus...

Kas laulībā ir vissvarīgākais?

— Galvenais ir saprašanās un norunāšana. Kad no rīta ceļas augšā, tad vajag sarunāt: ko mēs šodien darīsim? Nu, piemēram, iesim uz dārzu, — labi, iesim ar! Rīt iesim sēņot — iesim, brauksim ogot — brauksim!

Jānis ir arī liels makšķernieks. Pēdējos gados gan tā pašvakā, bet agrāk katru vasaru regulāri uz Burtnieku pēc līdakām braucis. Rūta tad arī ņēmus līdzi.

Katrā jubilejā pa puķi

— Zelta kāzas šoruden atzīmēsim tāpat klusu ģimenes lokā. Man nepatīk skaļi pasākumi un bari. Kad jauna biju, tad vēl... Svinējām arī 25 gadu kāzu jubileju. Jānis jau man katru gadu puķes nes, nevienu gadu nav izlaidis! — lepnīgi stāsta Rūta.

— Sogad vajadzēs 50 puķes pirkt, jācer, ka naudas pietiks... — skaļi prāto Jānis.

Padoms jaunajiem, kas precas.

Rūta: — Vispirms ir labi jāapdomā, kad precas. Nevar tā — pa galvu, pa kaklu! Un tas ir jāuzņem ar nopietnību!

Jānis: — Jaunām meitenēm ir kārtīgi jāģērbjas. Viendien skatījos koncertu pa televizoru — tur viena tāda galīgi pusplika! Ja mana sieva tāda uzietu uz skatuves, būtu jāņem žagari!

Šogad priekšroka izglītībai

Pagājušajā nedēļā domes sēdē beidzot apstiprināja 2006. gada budžetu Mazsalacas pilsētai. Salīdzinājumā ar pagājušo gadu gandrīz katrā iestādē ir saņēmusi nelielu līdzekļu pieaugumu, tomēr, kā atzīst domes priekšsēdētājs O. Beķeris, pieaugums noticis sakarā ar minimālās algas palielināšanos valstī.

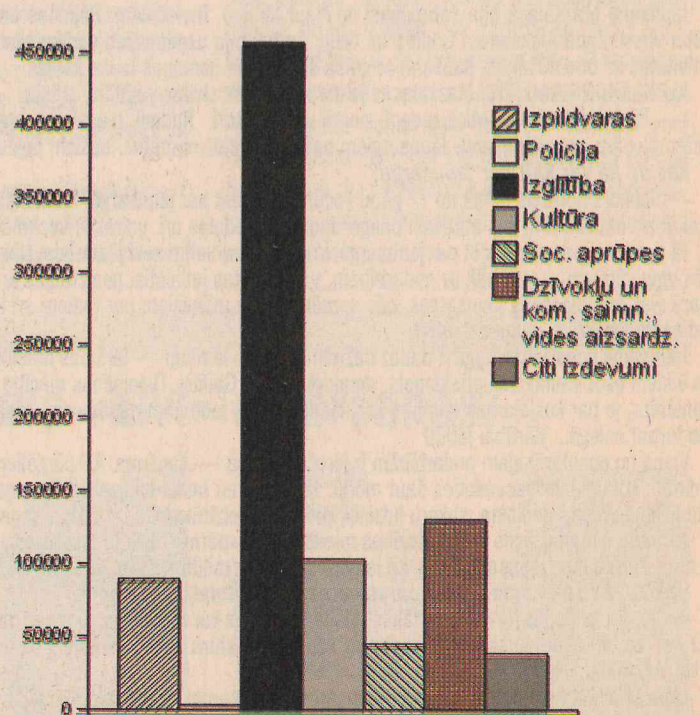
Iestādēm tāpat kā katru gadu pirms budžeta apstiprināšanas nācās pacīnīties par savu sastādīto budžeta plānu un tā īstenošanas nepieciešamību. Šoziem pirmo reizi pirms budžeta sastādīšanas O. Beķeris kopā ar deputātiem un grāmatvedi apstaigāja katru iestādi, uzklāstot vajadzības un lūgumus, lai pēc iespējas labāk varētu sadalīt budžeta līdzekļus.

Ipašas grūtības ar budžetu bija Mazsalacas vidusskolai, kurai vairāku sakrītību rezultātā, tajā skaitā arī vienmērīgās bērnu skaita samazināšanās dēļ, bija nepieciešams piešķirt visvairāk naudas. Pēc pamatīgām pārrunām un diskusijām nepieciešamība pēc papildu līdzekļiem daļēji tika apmierināta — no visām iestādēm skola saņēma vislielāko budžeta paaugstinājumu, tomēr arī tas ir par maz, lai pilnībā segtu visus paredzamos izdevumus.

Budžeta sadali komentē O. Beķeris:

— Pārskatot šī gada budžetu, varam redzēt, ka nekādiem būtiskiem uzlabošanas darbiem šogad naudu nesanāca piešķirt. Pagājušais gads šajā ziņā mums bija stipri veiksmīgāks. Atlikta arī domes ēkas uzlabošana — jumta nomaiņa u.tml. Tomēr aicinu iestāžu vadītājus šogad būt aktīvākiem, meklējot un rakstot projektus kaut nelielu grandu saņemšanai.

Piedāvājam ieskatīties 2006. gada pamatbudžeta izdevumu sadalē pēc to apjoma katrā sfērā.

Uzmet garu pirtslietai

Solītā publiskās pirts izsole Mazsalacā nenotiks. Nopietns interešu konflikts vai parasts kašķis?

Jau iepriekš «Mazsalacietis» rakstīja par iedzīvotāju neizpratni — kāda nākotne sagaidāma tik daudz iedzīvotājiem publiskajai pirtij. Situācija šķita vienkārša — Mazsalacas pilsētas dome ēkas un zemi Rīgas ielā 16 liek vairāksolītā, jo pašlaik īpašums domei nedod cerētos ienākumus un ir finansiāli neizdevīgs.

Tomēr plānotā izsole nenotiks. 2006. gada 27. janvārī pēc SIA «Zieds» un nomnieka N. Triduba prasības ar tiesas spriedumu tā tika atcelta uz nenosakāmu laiku. N. Triduba prasība tiesā pašlaik ir apmierināta: lūgums, lai atceļ izsoli un uzliek *pagaidu noregulējumu*, kas nozīmē, ka būs vēl viena tiesas sēde, kurā izskatīs, vai Mazsalacas domes lēmums par īpašuma Rīgas ielā 16 nodošanu izsolei ir likumīgs vai nelikumīgs.

Lieta, kas aizsākusies jau 1992. gadā, izrādās, ir sarežģītāka, nekā sākumā izskatījās. Kārdinošais zemes gabals Mazsalacas vārtos, turklāt Salacas tiešā tuvumā, ir nopietns iemesls, lai spalvas putētu starp domi kā pirts un zemes īpašnieku un tās nomnieku N. Tridubu, kas 13 gadus un krietnu daļu savu līdzekļu ir ieguldījis, lai pirts pastāvētu un būtu pieejama mazsalacietiem.

Šis tas tiek noklusēts, trūkst dokumentācijas, brīžiem pat advokāts īsti neizprot domes rīcības iemeslus gadu gaitā, bet laiks nepielūdzami rit uz priekšu, padarot šo ēku arvien dārgāku potenciālo pircēju acīs.

Tā viņi varētu tiesāties līdz pat Pastardienai, ja vien visam pa vidu, turklāt pilnīgi bez vainas, nestāvētu Mazsalacas pirts cieniņā, atbalsitāji un visi tie, kam pirts kalpo par vienīgo kārtīgo nomazgāšanās veidu, nu jau tikai reizi nedēļā.

NIKOLAJA TRIDUBA, tagadējā pirts nomnieka, viedoklis.

Pastāstiet, kā šī lieta nonāca līdz tiesai!

— 1992. gadā es strādāju Mazsalacas policijā. O. Beķeris jau bija pilsētas mērs. Pirts nedarbojās, bija nolaišta, bet man piederēja privātais gateris. Ja jau bija gateris, tad arī materiāli bija, un Beķeris man prasīja: uzcelsi pirti? Uzcelšu, es teicu. Abpusēji vienojāmies par piecu gadu ēku nomu ar izpirkšanas tiesībām. Pagāja tie pieci gadi, pirts darbojās katru dienu bez izņēmuma. Laiks bija pienācis tā kā privatizēt. Bet kas notika tālāk — to es negribu stāstīt, jo tālāk notika šausmas. (...)

Tad vēlāk man ar Ojāru bija saruna, es teicu: «Es aiziešu no šejienes, neko vairs ar pirti nedarīšu, bet kas te notiks tālāk?»

Man tā pirts īstenībā nav vajadzīga. Man ir vajadzīga tā vieta. Viņš man atbildēja, lai es griežot arī savas krāsni, rores, ņemot savu aku un metot ārā, jo tas viss ir mūsu privātais ieguldījums. Arī aka, kas ir artēziskā. Bet, ja mēs paņemam to aku, likvidējam visu — pirts taču nevar eksistēt! O. Beķeris īstenībā cilvēkiem melo — viņš stāsta, ka kāds nopirks šo pirti un ka tā vēl 15 gadus te darbosies... Objektus ir avīzē «Latvijas Vēstnesis» — te brauc «biezie» un skatās, ko var nojaukt, ko nošķūrēt ar buldozeru!

Kāda te sabiedriskā pirts var vēl pēc tam pastāvēt, ja par 1 latu laiž iekšā cilvēkus, bet, lai pirti nopirktu, jāmaksā 30 tūkstoši?

Man pirts ir hobijs. Es to daru tāpēc, ka man tas patīk. Tagad cilvēki nāk uz pirti un šausminās — kur viņi mazgāsies, ja pirti «aizliks ciet» vai pacels cenu? Mēs, protams, varētu uzlikt divus vai piecus latus par ieejas cenu! Mēs vienkārši cilvēciski cenu neceļam augšā, jo, ja pacelsim, mums pirts jālikvidē, cilvēki nespēs samaksāt.

Mums pārmet, ka pirts ir nolaišta — kaut jel es dabūtu ilgtermiņa līgumu uz 15, 20 gadiem, uzreiz rokas būtu atsietas! Taisītu projektu, ņemtu Eiropas subsīdiju naudas, es varētu tik daudz ko uzlabot! Bet man taču rokas visu laiku ir bijušas sasietas — kā es varu kaut ko nopietni te investēt, uzlabot, ja zinu, ka ēka nepieder un nepiederēs man?

Valmieras rajona padomes jurista DIDŽA ENDZELIŅA saīsināts atrefferējums par situāciju sakarā ar publiskās pirts izsoli. Domes sēde 2006. g. 9. februārī.

No 1992. gada nomnieks ir nomājis objektu Rīgas 16. Tiesas sēdē arī parādījās 1994. gada līgums par objekta nodošanu privatizācijai. Godīgi sakot, man arī nav skaidrs, kāpēc šis jautājums tik ilgi ir kavēts no Mazsalacas domes puses — vairāk nekā 10 gadus... Bet reāli tā privatizācija nav notikusi. Šajā laikā posmā ir kardināli mainījušies likumdošana. Tie likumi, uz kuriem bija atsaucies šajos privatizācijas līgumos, jau sen ir zaudējuši spēku. Šis *pagaidu noregulējums* ir tieši tāpēc, lai šī tiesas sprieduma izpilde nebūtu apgrūtināta — lai objekts netiktu izsolīts pa to laiku, kamēr spriež, vai lēmums par izsoli ir bijis likumīgs vai nē, un pēc kādiem likumiem lai šodien šo lietu izskata.

Tas arī nenozīmē, ka SIA «Zieds» šo objektu varēs dabūt par «sviestmaizi».

N. Triduba kungs tiesā minēja, ka viņa vēlmē ir sertifikāti un novērtējums par šo sertifikātu cenām. Tas viss ir nepareizi, jo, ja arī tiesa lems, ka Triduba kungam ir pirmpirkuma tiesības, tad jebkurā gadījumā Mazsalacas dome novērtēs šo īpašumu pēc attiecīgās tirgus cenas atbilstoši šī laika cenām. Jebkurā gadījumā tie nebūs sertifikāti, bet gan lati.

Par pašreizējo tirgus cenu pārdošana īpašumu pieprasa arī visi likumi par *valsts un pašvaldību finanšu līdzekļu un mantas izšķērdēšanas novēršanu*. Tas nozīmē, ka pašvaldībai sava manta ir jāpārdo par pēc iespējas augstāku cenu. Tādas tiesības kā atpirkt īpašumu par sertifikātiem viņam vairs nav. Ja tiesa atzīs, ka Tridubam ir pirmpirkuma tiesības, tad jā — tās viņam būs, bet par konkrētu un adekvātu samaksu — tādu, kādu dome to noteiks.

*****

Atstājam jums, lasītāji, vienu pārdomām, jo rādās, ka abas tiesā iesaistītās puses — Mazsalacas pilsētas dome un Nikolajs Tridubs — tik viegli neatkāpsies un pirts savu jauno īpašnieku tik ātri vēl neiegūs. Aicinām jūs izteikt arī savu viedokli, bet «Mazsalacietis» turpinās sekot notikumu attīstībai.

SKOLAS VĒSTIS

Aizraujoši būt jaunsargam!

Būt par jaunsargu nav viegli, bet pilnīgi noteikti arī nepavisam ne garlaicīgi.

Jau agrā piektdienas rītā paprāvo jaunsargu grupu vienoja ne tikai patīkams pārgājienis cauri Skaņākalna mežam, bet arī veselīga sacensība vairākās grupās. Galvenais uzdevums bija atrast atzīmētos posteņus dabā pēc iespējas ātrākā laikā.

Jaunsargi Mazsalacā bija sabraukuši no Naukšēniem, Rencēniem, Rūjienas un arī Mazsalacas. Jaunsargu štāba virsražants Aleksandrs Gailītis un Gatis Ceriņš bija uzņēmušies vadību ziemas pārgājienā, kā arī tādās aktivitātēs kā orientēšanās, šaušana ar gaisa šauteni un iemaņas lauka kaujās.

ALEKSANDRS GAILĪTIS, Mazsalacas jaunsargu bāzes skolas vadītājs, stāsta:

— Pārgājieni mums notiek rudenī, ziemā un pavasarī. Rudenī, piemēram, organizējam pārgājienus uz vairākām dienām ar nakšņošanu. Jaunsargiem pašiem jāveido nometne, pašiem jāgādā ēst.

Kas un kā var kļūt par jaunsargu?

— Jebkurš normāls bērns no 12 gadu vecuma var kļūt par jaunsargu. Šodien šeit pārsvarā ir pamatskolēni, tikai dažādi vidusskolēni, kas atnākuši pārgāj. Jaunsargi iedalās arī vairākās vecuma grupās.

Tā uzreiz nemaz nevar kļūt par jaunsargu. Vispirms jāunietim sevi jāpierāda. Nekas daudz jau nav jādara, bet mēs viņu vērojam — vai nāk uz nodarbībām, vai ir krietns jaunietis, neaizraujas ar pipēšanu un dzeršanu. Pārsvarā visi, kas piesakās jaunsargos, pēc apmēram trim mēnešiem par tādām arī kļūst, bet bijuši arī gadījumi, kad esam spiesti ar jaunieti šķirties.

Jaunsargs nodarbībās apgūst daudz dažādu noderīgu iemaņu — ierindas mācību, kas jaunieti disciplinē, — tas visiem esot «mīļākais» priekšmets, smaidot saka A. Gailītis. Disciplīnas mācība drīz vien tika uzskatāmi demonstrēta, jo par košļājamaj gumijas košļāšanu kādam jaunajam nācās «samaksāt» ar 15 reizu piepumpēšanu turpat sniegā... Kārtībai jābūt!

Viena no populārākajām nodarbībām ir ieroču mācība — šaušana. Arī pārgājiena laikā šaujamo ieroci tika izvēdināti, komandām sacenšoties šaut mērķi. Jāapgūst arī lauka kaujas — iemaņas un taktika, pārvietošanās u. tml. Topogrāfija, medicīna, sakaru līdzekļi, protams, neiztrūkstoša ir fiziskās sagatavotības trenēšana.

Jaunsargu organizācija ir Aizsardzības ministrijas paspārnē, kur ir jaunsardzes centrs. Tā kā obligātā dienesta armijā vairs nav, jaunsargi kalpo kā ieinteresētāji par militāro dienestu.

Redzu, ka šeit kuplā skaitā pārstāvētas arī meitenes...

— Jā, un meitenes nav tās sliktākās! Meitenes daudz kur ir labākas, jo tagad daļa zēnu kļūst tādi mīkstmiešīši — ka tik kādu notekcauruli sadauzīt, uzpīpēt aiz stūra... Bet meitenes tik tiešām ir malači, — smaidot saka A. Gailītis.

«Mazsalacietim» gan likās, ka visi jaunsargi ir tīrie varoņi, jo pat pēc meža pavadītām 4—5 stundām visa grupa uzturēja možu garu, jautru prātu un enerģisku līdzdarbošanos aktivitātēs.

Nodzēst ugunsgrēku, nevis darboties sparū

Naktī no piektdienas uz sestdienu 4. februārī Mazsalacā gandrīz vienlaikus notika divi ugunsgrēki. Dega saimniecības ēkas Dzirnava ielā 5 un Lazdu ielā 10.

Izsaukums uz Dzirnava ielu 5 tika saņemts VUGD Mazsalacas posteņi plkst. 00:20. Ierodoties ugunsgrēka vietā, bija redzams, ka ēkas viens gals ir pilnībā liesmu apņemts un atklāta liesma redzama šaujamos no ēkas otra gala bēniņu durvīm.

Ugunsgrēks pēc platības un sarežģītības nebija vērtējams kā ļoti bīstams, ja vien neņem vērā, ka tajā naktī laukā valdīja -20° C stiprs sals. Kā zināms no fizikas, ūdenim ir trīs agregātstāvokļi — gāzveida (tvaiks), šķidrums un ciets (ledus). Ugunsdzēsībā ir izmantojams tikai nenasalīšs ūdens, t.i. šķidrums. Un, lai saglabātu dzēsēnam derīgu, nenasalūšu ūdeni un veiksmīgi dzēstu ugunsgrēku, ir nepieciešamas zināšanas un iemaņas. Viens no svarīgākajiem noteikumiem ugunsgrēku veiksmīgā dzēšanā ir nepārtraukta ūdens padeve. To šajā gadījumā spēja nodrošināt Mazsalacas posteņa abas autocisternas.

Pirmais signāls par nepielūdzamo fizikas likumu — ūdens pārvēršanos ledū — tiek saņemts no Mazsalacas pirmās autocisternas, kas patstāvīgi vairs nevar uzsūkt ūdeni no ūdens ņemšanas vietas, jo ir aizsālis uzsūkšanas mehānisms. Šādiem gadījumiem uz auto atrodas motorsūkņi, ar kuru palīdzību var uzpildīt cisternu. Tas tiek likts lietā, un viss turpinās. Pie nākošās cisternas uzpildes notiek jau nepatīkamākais — zemās temperatūras dēļ praktiski aizsalst arī motorsūkņi un nepilda vairs savu funkciju. Palīgos tiek izsaukta Rūjienas posteņa autocisterna, jo nav zināms, cik ilgā laikā tiks «atdzīvīnāts» kāds no sasalušajiem agregātiem un vai neaizsāls arī Mazsalacas otra cisterna, kas turpina strādāt ugunsgrēkā. Vēl pirms palīgu ierašanās, pieliekot mērķtiecīgas pūles un atrodot risinājumus, atsāk darboties motorsūkņi un varam turpināt pašu spēkiem.

Brīdī, kad šķiet, ka nakts darbam jau redzamas beigas, tiek saņemts pieteikums, ka deg saimniecības ēka Lazdu ielā 10. Uz ugunsgrēku tiek nosūtīta viena autocisterna no Dzirnava ielas 5 un papildus izsauktas pa vienai no Staiceles posteņa un Valmieras brigādes. Lazdu ielā 10 uguns pilnībā pārņemusi ēkas otro stāvu un apdraud bīstami tuvu esošo dzīvojamu māju. Piebraukušajai Mazsalacas cisternai tiek konstatēts, ka ir aizsālušies izejošie ūdens krāni. To atkausēšana aizņem īsu mirkli, jo no tuvējām mājām tiek atnesti karsti ūdens. Tas pats notiek ar pārējām cisternām ugunsgrēka vietā, bet tas nekavē dzēsēnu darbus, jo katrai piebraucošai cisternai jau ir sagatavota «dzīvinoša» karstā ūdens deva. Automašīnām ilgstoši atrodoties zemā temperatūrā, to «dzelzi» ir atdzisuši stipri tuvu apkārtnējiem grādiem, saskaroties ar tiem, ūdens sasilst. Kopējām spēkiem abi ugunsgrēki, nemot vērā sarežģītos laika apstākļus, tiek veiksmīgi nodzēsti.

Cilvēks varot bezgalīgi vērties ugunī, vērot plūstošu ūdeni un skatīties, kā citi strādā. Visas šīs trīs lietas vienkopus ir sastopamas ugunsgrēkā. Un tādēļ pilnīgi saprotama ir cilvēku vēlme vērot ugunsgrēku — bieži šāda «laime» negadās. Lai jau vēro, nav nekā sliktas, bet viena daļa uzskata sevi par

lielākiem speciālistiem ugunsgrēku dzēšanā nekā tie, kuri patiešām dzēš. Un tad sākas padomu došana — arī nekā peļams, cilvēks mēģina savā veidā palīdzēt. Neesmu novērojis, ka kāds mēģinātu mācīt ķirurgu ar skalpeli rokā, kurš gatavojas operēt, vai savu ģimenes ārstu. Bet kāpēc jāizsaka aizvainojošas piezīmes un pat rupjības ugunsdzēsēju virzienā? Nudien grūti saprast. Bet var jau arī mēģināt. Dzīve ne tuvu visiem ir salda, problēmu pietiek, un te naktī vēl gaisma sāk spīdēt logā, skaļi sprēgā šiferis, dobš motoru troksnis, sieva līdā — jāiet laukā izteikt «viedokli». Dzirnava ielas vērotājam, kas nicinot toni pateica: «Kas tad tie par glābējiem...», varu paskaidrot, ka ugunsgrēks ne vienmēr jādzēš vietā, kur visspilgtāk uguns un lielākās liesmas. Šajā gadījumā tās nāca no malkas grēdām ēkas galā, un svarīgākā bija ēkas veselā daļa, kurā atradās gruzdošs siens un dubulta griestu pārsežde, pa kuru izplatījās uguns. Esmu pārliecināts, ka šī vērotāja nebija to vidū, kas palīdzēja nokraut malku no garāžas durvīm, lai varētu izvilkēt laukā vieglo automašīnu. Tāpat vērotāji, kurus stindzinošais sals samērā ātri sadzina atpakaļ savās gultās, varēja ugunsdzēsējus atbalstīt vismaz ar karstu tēju, tas jau būtu ļoti daudz. Pieļauju, ka kāds, mājās aizgājis, sev arī uzvārija tasi karstas tējas — nav jokia lieta stāvēt -20° C salā. Ugunsdzēsēji mājās nevar doties, kamēr darbs nav izdarīts, karstas tējas arī auto nav. Var tikai aiziet uz brīdi sasildīt slāpās, salstošās rokas pie dziestošām ogleņiem.

Mazsalacas posteņi uz vietas dežurē tikai divi cilvēki, pārējie tiek izsaukti no brīvājam maiņām. Viņiem arī ir sava privātā dzīve, ieceris, plāni brīvdienām. Nevienam neko nevarētu pārņemt autovadītājam, kurš izbrauca otro mašīnu, ja viņš atteiktos ierasties uz darbu naktī, jo mājās viens pats tika atstāts slims bērns ar augstu temperatūru. Par veiksmi jāuzskata, ka

pašu darbinieks nenokļūst glābjamā lomā, jo pēc nostrādātas, negulētas nakts tiek veikts neatliekams, tāls brauciens pie sava auto stūres. Rūjienas ugunsdzēsēji tajā dienā jau astoņas stundas bija strādājuši tādos pašos apstākļos Jeru pagastā. Izjūkusī, sen jau bērniem apsolītā brīvdiena kopā ar tēti arī nav mazsvarīga. Ne visiem mājās glaudīs galvas, kad būs jāmaksā par personīgo mobilo telefonu sarunām, kas tika veiktas savstarpēji ugunsgrēka laikā, lai varētu koordinēt darbību un ziņot par situāciju.

Nobeigumā atgādināšu telefona numurus, uz kuriem zvanīt, kad vajadzīga palīdzība: Mazsalacas ugunsdzēsēji — 4251001 un 112, uz kuru var zvanīt pat no mobilā telefona, kuram nav kredīta vai vispār nav kartes. Un, neskatoties ne uz ko, mēs palīdzēsim jums, jo saimnieces ar asarām acīs no rīta teiktas: «Paldies, puīši!» dod vislielāko gandarījumu par padarīto.

Paldies visiem, kuri palīdzēja ugunsdzēsējiem tajā naktī. Īpašs paldies Lazdu ielas iedzīvotājiem par karsto ūdeni un «Ataugu» mājas iedzīvotājiem, kuru telpās tika sildīts ugunsdzēsības inventārs.

Ceru uz savstarpēju sapratni arī turpmāk un novēlu, lai nekad jums nebūtu jāzvina uz minētajiem numuriem.

Ar cieņu — VUGD Mazsalacas posteņa komandieris UGD kapteinis **GINTS ALBERINGS**

Lodes krita metru no mums

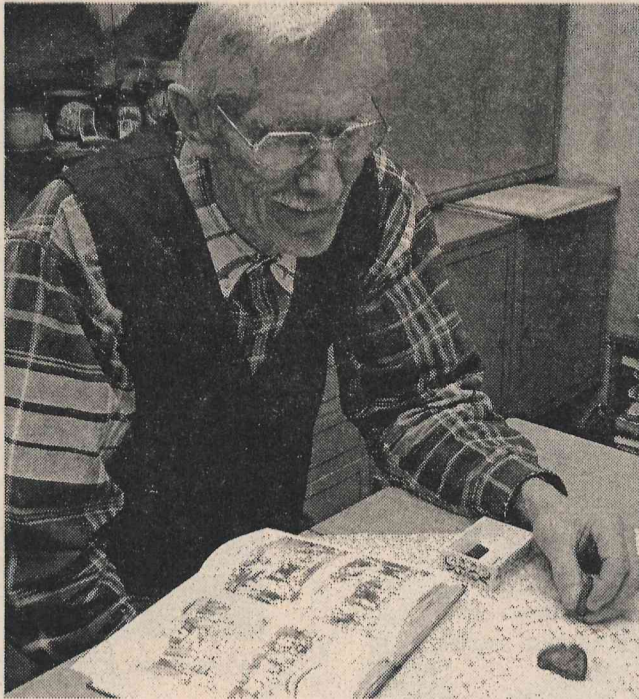
Barikāžu notikumi dziļi iespiedušies mūsu atmiņā, lai vismaz reizi gadā mēs tos celtu gaismā, pieminētu un atcerētos. Šo notikumu un to cilvēku dēļ, kas tajās dienās atradās Rīgā, mēs joprojām varam saukt savu zemi par savu.

Arī daudzi māsāļnieki bija tur, viens no tiem — JĀNIS ŠMITS, kas labprāt vēlreiz dalījās atmiņu uzplaiksnījumos par piedzīvoto 1991. gada janvāra dienās.

Mūsu bāzes vieta bija Doma baznīca. Tur bija iekārtots pagaidu hospitālis ievainotajiem, tur notika dievkalpojumi, cilvēki tur nāca sildīties, palikt pa nakti... Arī es tur pārnakšņoju. Gulēju pie Doma baznīcas durvīm, jo tajā naktī biju par sargu. Auksti nebija, tomēr varēja just sliekšņakmens vēso dvesmu.

Kā šodien atceros rītu, kad pie baznīcas durvīm stāvēja sīka sieviņa un visiem piedāvāja tikko ceptas pankūkas, ar baltu linu dvieli apsegtas. Viņu sauca Jana. «Nemiet un ēdiet,» viņa teica... Bet tie taču ir svētā vakarēdiena vārdi! Man tas likās tik zīmīgi.

Tad Doma baznīcā ievada ievainotos. Ar nestuvēm es un vēl pieci puīši devāmies uz Bastejkalnu. Nepārtraukti apkārt šāva ar trasējošām lodēm. Mēs devāmies apiet kanālu no Valdemāra ielas puses. Ieraudzījusi kādu sētu, uzlauzām to, lai varētu paslēpties. Skalnūnī kāds sauca: «Atbrīvot parku!» Mēs novietojām nestuves koku aizse-

Dziesmu grāmata, maizes kancītis un lode — nelielas, bet dārgas atmiņas no barikāžu dienām 1991. gadā.

gā. Tajā brīdī šāva, un lodes spindzot skrēja zemē, metra attālumā no mums...

Otrā rītā ejot cauri Bastejkalnam, uz sasalušās zemes bija redzami lieli asins plankumi. Mēs salikām tur egļu zariņus, jo tā vieta taču ir gluži vai svēta — lai cilvēki nebradā. Otrā dienā lietus šos asins traipus aizskaloja.

Man bija līdzī dziesmu grāmata ar krustiņu. Nezinu, kāpēc biju to paņēmis līdzī, jo pirms tam nemaz nebiju tik dziļi ticīgs. Vispār tauta tajā laikā pilnīgi kā atvērs garīgākām vērtībām — daudzi nāca baznīcā tieši no ielas — sārtām, apsaldētām sejām un lūdz kristīties. Šajā laikā arī manī radās dziļāks aicinājums kļūt par evaņģēlistu.

Vai nebija bail? Manī iekšā viss bija kā viena sīga. Ja kāds aizskar, tad, protams, notrīs. Bet visi jau bija vienādos apstākļos. Ļoti palīdzēja dziesma. Dziedājām visu — tautasdziesmas, «Daugav's abas malas»... Tā jau bija tikai Dieva žēlastība, ka lodes netrāpīja. Ja būtu trāpījušas — ko padarīsi! Tad tas būtu liktenis. Tajā laikā bija vairāk tāds iekšējs miers, tas, kas notika ārpusē, par to gan vajadzēja būties! Ja būtu tagad atkal jāiet — protams, ietu.

Jāņa Šmita barikāžu dienu atmiņas pilnībā ir pierakstītas un nodrukātas grāmatā «Barikādes. Latvijas mīlestības grāmata» (111. lpp.) Atmiņu pierakstītājs — Indulis Bērziņš.

Žetonvakarā tiks spēlēts «Dullais Dauka»

Kad Sudrabu Edžus rakstīja savu stāstu par Dullu Dauku, viņš droši vien neiedomājās, ka reiz kāds no šī stāsta izveidos lugu. Tomēr tas ir noticis.

Skolā tuvojas žetonvakars un, kā jau Mazsalacas vidusskolas tradīcijas to nosaka, arī kārtējā vidusskolēnu teātra izrāde, kas svinīgajā vakarā tiks visiem par prieku rādīta. Šogad mūsu «divpadsmitie» ir bijusi īpaši oriģināli, radot paši savu lugu, kurai par pamatu ņemts stāsts par Dullu Dauku.

Lugas autori ir Mazsalacas vidusskolas 12. klases skolnieki Kaspars Majors un Harijs Rokpelnis, viņi lugu uzrakstījuši kā projektdarbu, kas bijis obligāts visiem vidusskolēniem.

Luga esot rakstīta tā, lai varētu arī kārtīgi pasmierties, tomēr tā ir stipri mūsdienīga — tiek cilātas tādas tēmas kā ģimenes vērtības, nabadzība (citāts: «...kā zināms, no vārnām iznāk lielisks gulašs...») Tomēr stāsta galvenie motīvi ir saglabāti, un skatītāji varēs lieliski iejusties pašā Dullā Daukā, kā arī viņa pasaules skatījumā.

Lugā piedalās gandrīz visi klases jaunieši, turklāt, pēc režisores Daces Jurkas vārdiem, gandrīz katrs patiešām gribot spēlēt «pa īstam — uz skatuves un ar tekstu», tas esot pat nedaudz neraksturīgi.

Sarunā ar topošajiem «aktieriem» atklājās, ka galvenās grūtības (vismaz iesākumā), šo lugu spēlējot, bijušas apvaldīt smieklus par lugas tekstiem un koncentrēties darbam. Jaunieši atzina, ka visjaukākais esot darboties visiem kopā, savukārt tiem, kas plāno noskatīties šo izrādi, iesaku palēnām gatavoties kārtējam Mazsalacas vidusskolēnu šedevram teātra spēles mākslā!

Interesējas par jauniem tūrisma piedāvājumiem Mazsalacas pusē

No 10. līdz 12. februārim Rīgā, Ķīpsalas hallē norisinājās Starptautiskā tūrisma izstāde, kurā Vidzemes standā atradās arī Mazsalacas tūrisma informācijas centrs. Interesentu šogad bija ļoti daudz, tāpēc arī sagatavotā informācija par Mazsalacu un tās apkārtni «izkusa» tik ātri, ka izstādes pēdējā dienā vajadzēja vēl pievest papildinājumus. Arī interese par Valmieras rajonu bija laba — daudzi interesējās par papildu piedāvājumiem Mazsalacā, aplūkoja naktsmiņņu kartiņas un ceļa kartes.

Kopumā šogad tiešu informāciju par naktsmiņņiem un apskates vietām Mazsalacā ir ieguvuši vairāk nekā 1000 cilvēku (rēķinot pēc izdales materiālu skaita un saņemtajiem jautājumiem), turklāt šajā skaitlī nav iekļauti Valmieras izdales materiāli, kuros ir informācija arī par Mazsalacu.

Tuvojas pavasaris un jauna tūrisma sezona — gatavosimies tai kārtīgi!

«MAZSALACIETIS» JAUTĀ

Vai veikala «Elvi» atvēršana ir iespaidojusi mazākos pilsētas veikaliņus?

Atbild Jānis Vidovskis, veikala «Miks» īpašnieks:

— Jāsaka, mums iet labi! Arī no pārējiem veikaliem esmu dzirdējis, ka nemaz tik slikti neejot. No tā jau izbēgt nevarēja — telpas bija, un kaut kas arī bija jāliek iekšā.

Jā, mēs esam arī analizējuši, kā tas iespaido tieši veikala «Miks» darbību, bet pagaidām to vēl nevēlos izpaust. Protams, mēs nevaram konkurēt ne ar telpām, ne arī ar to, ka tur ir pašapkalpošanās, toties man liekas, ka prece tur ir dārgāka. Mazsalacas pensionārs tur var aiziet tikai paskatīties, jo «Elvi» ir vienots veikalu tīkls, kur cenas tādas pašas kā citās pilsētās. Nu nevar taču Mazsalaca sacensties ar kādu no «Elvi» veikaliem, piemēram, Siguldā!

Vai bijāt gatavi konkurencei?

— Mēs jau vienmēr gatavojamies uz to sliktāko — pēc vēstures datiem, Mazsalacā agrāk eksistēja trīs vai pat četras konditorejas vienlaikus, tā arī tagad mums jāprot izdzīvot konkurences apstākļos.

Sliktākajā gadījumā mums vienmēr paliks mūsu pamatnodarbošanās — ceptuve-konditoreja, kas vienlaikus ir arī mūsu ekskluzīvais piedāvājums. Tā ir ģimenes tradīcija, mantota vairākās paaudzēs, un to arī es noteikti turpināšu.

Un vai tad veikals «Elvi» var piedāvāt siltu maizi un tikko no krāsns ņemtas kūkas kaut nakts vidū?

Kā klājas veikalam «Elvi» kopš tā atvēršanas?

Veikala «Elvi» īpašnieks Kalvis Irbe:
— Veikalam klājas pat labāk, nekā plānots!

Cilvēki ir priecīgi, ka beidzot Mazsalacā ir pašapkalpošanās veikals, ka var paši iet un visu apskatīt, aptaustīt.

Vai tas tiesa, ka «Elvi» preces ir pēc vienotas cenu sistēmas, t.i., tādas pašas kā lielākajās Latvijas pilsētās?

— Nē, tas ir viens liels pārpratums. Mums ir tāda sistēma, ka katrs veikals liek savu uzcenojumu pēc brīvas izvēles. Tas nozīmē, ka cenas Mazsalacas «Elvi» ir saskaņotas ar citu Mazsalacas veikalu cenu līmeni un nepavisam nav augstākas. Akcijas preču cenas gan mums ir vienotas visā «Elvi» veikalu tīklā, bet tās jau tāpat ir ļoti zemas. Tas nozīmē, ka, aizbraucot uz «Elvi» veikalu Valmierā, jūs patiešām iepirksities dārgāk, jo tur viss ir par Valmieras cenām.

JAUTĀJAM MAZSALACIEŠIEM

Vai esat mainījis savus iepirkšanās paradumus pēc veikala «Elvi» atvēršanas?

VELTA, pensionāre:
— Vispār jā. Var iet pats apskatīties un izvēlēties, ko vajag. Nav tā kā citos veikalos, kur pārdevēja uzreiz lec priekšā un prasa — ko vēlaties? (Bet tāds jau ir viņas pienākums.) Un tad es pēkšņi visu aizmirstu...

JURIS, elektromontieris:

— Tajā veikālā nekā nav ko darīt! «Elvi» neieņērkos, jo tur viss ir dārgāks un arī visas tās akcijas ir tikai formāli — pievilināšanai.

AUSTRA, pensionāre:

— Jā, daļēji nāku arī uz «Elvi». Sakarā ar auksto laiku vairāk ieņērkos sev tuvākajā veikaliņā, bet, kad kļūst tāds siltāks, tad apceļoju arī citus veikalus, tai skaitā «Elvi».

VALENTĪNA, pensionāre:

— Neesmu mainījusi gan. Eju tikai «Bodē» un «Elvi». Vairāk nekur. Arī iepriekš, kad «Elvi» vietā bija «Lielveikals», tad produktus pirkur tur. Retu reizi tikai ieeju «Mikā» pēc kūkām.

Sabojātā Ziemassvētku dāvana

Mākslas skolas 5. klases uzdevums kompozīcijā un darbā materiālā 2005./2006. mācību gada 1. semestrī bija balstīts uz programmas prasību atrisināt to no idejas līdz praktiskai realizācijai.

Iepriekšējā mācību gadā Latvijas mākslas skolas piedalījās seminārā un izstādē Pedvālē, kur rādīja vides objektus. Diemžēl mums nebija iespējams tur piedalīties, tomēr kolēģu atsauksmes un foto materiāls lika domāt.

Dānijā starptautiskajā vasaras mākslas skolā tikāmies, un mūsu skolēni strādāja ar dāņu vides mākslinieku. Tas vēl vairāk rosināja meklēt savu pieeju tēmai: vides māksla, kā ar to iepazīstināt skolēnus mūsu skolā, kā formulēt uzdevumu, kādus materiālus lietot utt.

Rudenī mākslas skolas 5. klasei devu uzdevumu veidot vides objektu, kas rada asociācijas ar ziemu, Ziemassvētkiem, kas būtu harmonijā ar dabu. Kā darba materiāls tika paredzēts tievu eglīšu apaļkoks un aukla, ar ko sien salmu ķīpas.

Mākslas skolā darba process ir diezgan garš. Viss sākas ar ideju skicēm, kuras zīmē tik ilgi, kamēr ir iespējams izvēlēties labāko. Lai veiktu šo uzdevumu, svarīgi bija ne tikai uz papīra, bet arī trīsdimensijās atrisināt, kā objekts izskatīsies un kā turēsies kopā. Tas nozīmē, ka visiem bija jātāsa mērogā makets. Taču, lai zinātu mērogu, gatavojām darba zīmējumu ar precīziem katra koka un stiprinājuma izmēriem.

Novembrī prakses stundas un no skolas brīvās dienas izlietojām iešanai mežā, zāgēšanai un koku mizošanai, sagarināšanai un kopā likšanai. **Tikai decembrī bijām gatavi vides objektus uzstādīt pie Mazsalacas mūzikas un mākslas skolas, lai pilsētas vārtos tie katru nācēju sagaidītu ar mīlumu, kas sakņojas latviešu etnogrāfijā: dabisks koks, dabai tuvas formas un**

tradīcija, kas arī nāk no mūsu senčiem — rotāt ar dzīpariem.

Bijām satraukti — tomēr pirmoreiz kaut ko tādu darām; droši vien gaidījām arī atsauksmes. Paldies, mīļi vārdi atskanēja no mūzikas kolēģu mutēm:

Pēc divām dienām **kāds** nolēma, ka viņš būs labāks mākslinieks un strādās ātri — patiešām tā arī bija: nakts tumsiņā mūsu gandrīz semestri strādātais darbs tika «pārveidots» smukā kaudzē, un tā tas arī divus mēnešus nostāvēja. Morāle? Sodīt, nosodīt... Kuru? **To**, kas citādi nespēj sevi apliecināt, kā vien izpostot kāda cita izdarīto. Šoreiz devām iespēju tā tam arī notikt, neko nemainot.

BIRUTA JANSONE

DZEJA

Es ieeju Tevī kā
Dievišķās dabas radītā
Svētnīcā
Un atjaunotnes bezgalībā
Veldzējos,
Ienirstot šajā —
Steigas gaitām neparastā...
Dvēseles daiļuma pulgotā
Svētrītā.

Es... palieku Tevī, par
naktsmurgu atzīstot
iekāres viendienīgās
un bezizmēra mantrausības
burzmu — skraidelīgi dīko
(to dēvē par «dzīvi» katrā
viltības līkloču
un krogusdanču
paisuma krastā);
nekā no visa tā
nav žel man
izpriecu balagāniem atstāt,
un izjūtu izsolēs raibajās
arīdzan
vairs nav pēc kā tīkot;

Jo — svešumu padzenot,
Tu
Uzticējies man
Un aicināji ieiet Tevī... kā
Dievišķās dabas radītā
svētnīcā.

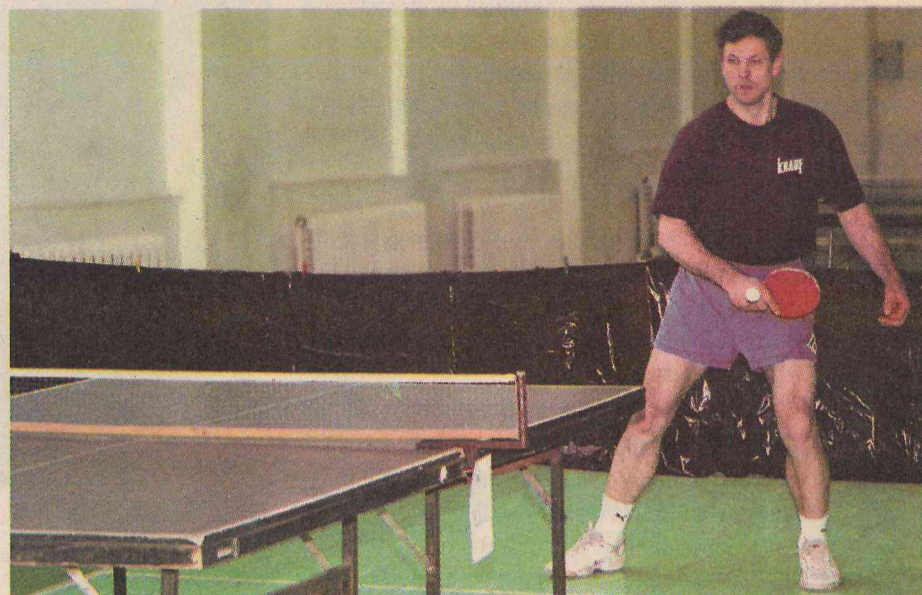
Es tevī atgūstos... Nesniedzami tālu prom
No zemiskuma bezdievības,
Kas nesaudzīgi prot
Ar zāģiskiem zobiem
Ik pa brīžam — kost;
Atgūstos,
kad atklāj Tu man savu
Daiļuma esmes dabu,
Un tajā atveras
Dievziņas lotoss,
Uz kura lapas lēnīgās
Ir mūsu mūžības ezera
Plosts.

Bet, kad pretrunu laužītā
Dzīve atkal mums dos
Darba ikdienu... grūti labu,
Tad — lai drūmlaika brīžos
sasildītos,
Netici, ka esi... dzejas debesīs,
Tavai mīlestībai radītās:
Netici, pat ja — izgaists
Tūlīt... šī mirkļa spilgtums īss;
Netici, lai ceļagaitu rod
Pie mums... drīz
Saulas pieskāriens īsts;
Jo pāri visām citām
Iespējamībām
Es vēlos,
Lai arī Tu manī
Atmostos
Kā dievišķās dabas radītā
Svētrītā....

ANITA GIRGENSONE

Fotoreportāža no tautas slēpojiena «Mazsalacas apļi»

Aizvadītā sestdiena Mazsalacā izvērtās pavisam sportiska. Galda tenisa čempionāts vidusskolas sporta zālē, «Mazsalacas apļu» slēpojums pa Skaņākalna mežiem... Lūk, daži mirkļi no spraigajām sacensībām!

Sacensību gars valda arī sporta zālē, kur norisinās čempionāts galda tenisā.

3...2...1... AIZIET! Kopējais starts «Mazsalacas apļos».

Sagādīšanās vai veiksmes noslēpums? Mareks Birkentāls ar starta numuru 1 arī finišēja pirmais savā vecuma grupā, iegūstot godpilno 1. vietu!

Divreiz finišā! Juris Bergs finišā ieslēpo jau otro reizi — pirmajā reizē gan tikai uz Tšu brīdi, lai samainītu salauzto nūju...

Lai pavasaris nepārsteidz nesagatavotu!

Visu laiku lielākais sēklu piedāvājums

Mazsalacā, Baznīcas ielā 17

veikals dārzam
HEBERA